

НАТАТКІ
СА СВЯТКАВАННЯ
100-ГАДОВАГА
ЮБІЛЕЮ
МІХАСЯ
ЛЫНЬКОВА

НАРОДНАЯ ПАМ'ЯЦЬ АБ НАРОДНЫМ ПІСЬМЕННІКУ

С. ДЗЯДЗІНКІНА, «НС».

Эпіцэнтр культурных падзей вобласці на мінулым тыдні перамясціўся на Лёзненшчыну, у Крынкі, дзе ў сярэдняй школе імя Міхася Лынькова ўжо дзесяць год існуе музей аўтара незабыўнага з дзяцтва «Міколка-паравоза» і жыве памяць аб пісьменніку. Паблізу — малая радзіма пісьменніка, вёска Зазыбы.

Літаратурнае свята пачыналася ў мясцовай школе, куды з'ехаліся яе былыя выпускнікі і настаўнікі, пісьменнікі і паэты, журналісты, работнікі адукацыі і культуры з раёна і вобласці.

Напярэдадні свята школьнікі пісалі сачыненне на тэму «Што б я расказаў М. Ц. Лынькову пры сустрэчы з ім». Вось якія радкі дзевяцікласніцы Вольгі Клепча трапілі ў мяне на вочы: «... як высталяць, не зламачца пад коламі нянавісці, жорсткасці, распуцтва, што, як каты, рушаць на нас, сеячы разлад, нястрыманасць, недавер, як застацка Чалавекам у свеце зла?». Добра, што ёсць светлыя і незабыўныя творы, як душа паэта, нястомнага рамантыка і чараўн-

іка, адказвае сама дзяўчына на гэта вельмі недзіцячае пытанне.

Імя Лынькова для яго землякоў — сімвал магутнага таленту, даброты, чалавечнасці. Менавіта яму належаць словы, якія даўно сталі праграмнымі: літаратура — гэта ў асноўным чалавеказнаўства. Конкурс школьных сачыненняў, прысвечаных 100-годдзю Міхася Лынькова, праходзіў па ўсяму раёну. Лепшыя творы былі прадстаўлены тут гасцям-літаратарам. Прывяду яшчэ некалькі радкоў з вучнёўскага сшытка.

Тацяна Праворная, СШ № 2 Лёзна: «Калі я прачытала кнігу пра жыццё і творчасць М. Лынькова, то заўважыла, што ён нечым падобны на майго дзядулю, Уладзіміра Пятровіча Праворнага. Хоць мой дзядуля і непісьменны, але такі ж добры, мудры». Праўда, цікавае параўнанне?

На літаратурнае свята ў Крынкі прыехалі пісьменнікі з Мінска: Навум Гальпяровіч, Віктар Праўдзін, Уладзімір Саламаха; з Віцебска: Франц Сіўко, Анатоль Канапелька, Давід Сімановіч — адзін з арганізатараў свята, які, дарэчы, колькі дзесяцігоддзяў таму пачынаў свой працоўны

шлях настаўнікам у Крынкаўскай школе.

Як сапраўднага героя віталі школьнікі чалавека ў форме чыгуначніка, начальніка Віцебскага аддзялення Беларускай чыгункі Мікалая Крылова. Аказваецца, Мікалаем Харытонавіч таксама лёзненскі, з Дабрамысляў. Ён жартам заўважыў, што літаратары ў яго жыцці адыгралі не апошняю ролю.

— Калі жаніўся, памятаю, на студэнцкім вяселлі ў Магілёве Анатоль Канапелька нам з жонкай вершы прывясціў. Магчыма, мы таму з ёй ужо 40 год жывём у згодзе.

Запомнілася выступленне ганаровага члена Пушкінскай акадэміі Генадзя Пацыенкі, які ў 70-я гады быў галоўным рэдактарам «Роман-газеты». Генадзь Барысавіч часта прыязджае з Масквы на Лёзненшчыну, у родную вёску Зарубы, жыве тут на бацькоўскай сялбе.

— Кніжка Міхася Лынькова стала маёй першай кніжкай, — прыгадаў ён. — Памятаю, у дзевяцігодзь год я ўпершыню самастойна паехаў да бабулі ў Лёзна. І вось убачыў будынак з чырвонай цэглы, прыкметны ў Лёзне. Калісьці

ў ім была царква, а ў той час — кніжны магазін, адзіны на раён. Я міжволі заішоў і аддаў усе грошы, што ў мяне былі на зваротны білет, за кніжку «Міколка-паравоз». Дамоў вяртаўся «зайцам». Затое калі ў вёску прыйшлі фотграфы, я сеў перад камерай са сваёй першай кніжкай.

У зале Крынкаўскага дома культуры ўсе месцы былі занятыя. Ніколі яшчэ вясцоўцы не адначалі так цікава і ярка дзень нараджэння свайго славутага земляка. Свят праходзіла пад патронажам Лёзненскага райвыканкома і ўпраўлення культуры аблвыканкома. Гасцей вітаў Лёзненскі народны хор пад кіраўніцтвам Юрыя Казлова. Са шчырым словам аб ролі М. Лынькова ў развіцці нацыянальнай літаратуры да прысутных звярнулася намеснік старшыні Лёзненскага райвыканкома Вольга Мышко. Навукова-метадычны цэнтр аддзела культуры падрыхтаваў дакументальную сцэжку аб творчым шляху і лёсе Міхася Ціханавіча.

Гэта быў урок павагі да роднага слова, урок высокай грамадзянскасці.